

‘Ik ben gekomen om uw overgave te aanvaarden.’

De frons op Richards voorhoofd werd dieper, terwijl hij met een elleboog op de gecapitonnerde leren armleuning van de enorme stoel waarin hij zat steunde. Hij was eerder verbijsterd dan verontrust.

De gezette man droeg een formeel wit gewaad versierd met goudborduursel in een patroon dat hem ondanks zijn peervormige lichaam een zekere waardigheid verleende. Hij bleef geduldig op Richards antwoord wachten, vooraan in een rij smekelingen die zich helemaal tot achteraan in de reusachtige gewelfde zaal uitstreckte. Ramen hoog aan de zijkant lieten slingers van heilig middaglicht binnen waardoor er in de enorme ruimte een bijna spirituele sfeer heerste. Aan weerszijden van de lange zaal stond een rij dikke zuilen van rood- en goudgeaderd zwart marmer. Vergulde kapitelen op de zuilen ondersteunden balkons waarvandaan een grote menigte de gebeurtenissen gadesloeg, samen met de mensen op de begane grond in de schaduw achter de zuilen.

Voor in de zaal, achter een verhoging waarop Richard en Kahlan in statige stoelen aan een zware tafel zaten, omringden glas-in-loodramen een twee verdiepingen hoog, witmarmeren medaillon waarin een afbeelding van de lange afstammingslijn van het Huis Rahl was gegraveerd. Het was een indrukwekkende machtszetel. Richard, die in de bossen van Hartland was opgegroeid, had zich nooit een voorstelling kunnen maken van een dergelijk vertrek, laat staan dat hij zelf ooit aan het hoofd ervan zou zitten.

Vlakbij stonden paleisfunctionarissen en hun medewerkers klaar om te helpen als dat nodig was. Zwaarbewappende mannen van het Eerste Rot, die zich tussen Richard en Kahlan en de rest van de aanwezigen bevonden, deden hun best om niet op te vallen, voornamelijk door aan de zijkant te blijven. Achter Richard en Kahlan, voor het massale marmeren medaillon, stonden zes Mord-Sith.

Vijf van hen droegen hun witleren tenue, maar één, Vika, was in het rood gekleed. Richard had gevraagd of ze voor deze gelegenheid allemaal witte kleren konden dragen om minder bedreigend over te komen, want het was tenslotte vredeestijd. Vika had gezegd dat het haar taak was om Meester Rahl te beschermen en als ze er bedreigend uitzag dan was dat des te beter. Richard had lang geleden geleerd dat het leven aangener was als hij de Mord-Sith hun zin gaf in onbelangrijke kwesties.

Hij wist dat ze zijn bevelen zouden opvolgen als het erop aankwam. Desnoods tot de dood aan toe.

De mensen aan weerszijden op de begane grond en op de balkons, iedereen van boeren tot edelen, vielen stil in afwachting van Meester Rahls reactie op zo'n bizar verzoek. De gezette man in zijn witte gewaad wachtte ook.

Onder een sierlijke witte mantel, die aan de voorkant open werd geduwd door zijn dikke buik, hingen aan een zilveren ketting vlak onder de plooien van zijn onderkinnen diverse kleine sieraden die Richard deden denken aan de rangonderscheidingstekens die legerofficieren bij officiële gelegenheden op hun uniform droegen.

Richard herinnerde zich dat hij soortgelijk geklede mensen had gezien in een open tent op de markt aan de voet van het enorme plateau waarop het uitgestrekte Volkspaleis stond. De mensen op de markt en in de tentenstad waren al wekenlang toegestroomd om getuige te kunnen zijn van een evenement dat tijdens hun leven nog nooit had plaatsgevonden – of om er munt uit te kunnen slaan.

‘Mijn overgave,’ herhaalde Richard zacht in de stilte. ‘Wat zou ik moeten overgeven?’

‘Uw wereld.’

Enkele van de dichtstbijzijnde soldaten en hovelingen begonnen te grinniken. Dat werkte aanstekelijk op veel andere toeschouwers, die ook begonnen te giechelen. Ten-

minste, totdat ze merkten dat Richard er niet om kon lachen.

Zijn blik gleed naar Kahlan, die naast hem zat aan de tafel waarop smekelingen kaarten, contracten en andere documenten ter inspectie konden neerleggen. Hij zag dat ze het Biechtmoedergezicht trok dat paste bij de witte Biechtmoederjurk die ze droeg. Haar lange haar blonk in het licht dat door de kring van ramen achter hen scheen. Hij kon zich geen goede geest voorstellen die er aantrekkelijker uitzag.

Aan haar liefvallige gezicht was niet op te maken wat ze dacht. Ook al wekte ze op anderen misschien een ondoordringelijke en kalme indruk, Richard merkte het vuur in haar onbewogen gelaatsuitdrukking op. Als ze een wolf was geweest, zouden haar nekharen overeind staan.

Hij boog zich naar haar toe, want hij wilde weten waarom ze zo woedend leek te zijn. Eindelijk verbrak ze het oogcontact met de man voor hen en boog zich naar Richard toe om op vertrouwelijke toon tegen hem te praten.

‘Deze man komt uit Estoria. De medailles en onderscheidingen rond zijn nek geven aan dat hij de consul-generaal is.’ Ze wierp een vluchtige blik op de man. ‘Ik geloof dat ik hem een paar keer heb ontmoet, lang geleden toen hij minder belangrijk was.’

‘Ken ik Estoria?’

‘Het is een van de minder belangrijke gebieden in het

Middenland waar ik als Biechtmoeder toezicht op hield. De meeste mensen daar verdienen de kost door zich als professionele diplomaten te verhuuren. De consul-generaal is te vergelijken met een koning.’

Richard fronste. ‘Bedoel je dat het diplomatieke huurlingen zijn?’

Ze knikte. ‘Hoe vreemd het ook klinkt, er zijn mensen die een diplomaat nodig hebben om hun zaak te bepleiten. Wanneer ze die behoefte hebben, huren ze vaak een Estoriaan in. Estorianen hebben tegenover mij in de raad wel eens het standpunt bepleit van iemand die hen had ingehuurd.’

Richard fronste nog steeds. ‘Wie heeft er behoefte aan een dergelijke dienstverlening?’

‘Je moest eens weten. Iedereen, van een welvarende particulier die een geschil heeft met een heerser tot een koninkrijk dat op het punt van oorlog staat. Dankzij bewaamde diplomatie kan in sommige gevallen een geschil worden opgelost of een gewapend conflict tenminste voor onbepaalde tijd worden uitgesteld, zolang als de besprekingen zich voortslepen. Estoria wordt als neutraal gebied beschouwd, daarom treedt het regelmatig op als gastland voor de verschillende partijen bij ingewikkelde onderhandelingen. De mensen daar verdienen de kost met het verlenen van onderdak aan zulke belangrijke gasten en hun gezelschap. De consul-generaal organiseert vaak

uitgebreide banketten voor elke partij bij de onderhandelingen. Uiteraard op verschillende tijdstippen.

Estorianen kennen een lange geschiedenis van professionele diplomatie. Onderhandelen is hun lust en hun leven. Ze zijn er heel goed in. Er wordt vaak beweerd dat een Estoriaan zelfs met de Wachter van de onderwereld zou onderhandelen om overeenstemming te bereiken wat betreft een later afscheid uit het leven. Dat is wat ze doen: ze onderhandelen.'

'Waarom ben je dan zo van streek?'

Kahlan keek hem aan met een blik alsof ze niet kon geloven dat hij echt zo dom was. 'Snap je het dan niet? Estorianen onderhandelen. Ze stellen nooit eisen. Dat zit niet in hun aard.'

Eindelijk begreep Richard waarom ze zo nijdig was. Deze man stelde beslist een eis, iets wat blijkbaar volkomen tegen zijn hele wezen in druiste.

Hij richtte zijn aandacht weer op de diplomaat die voor de poort in het hek vlak tegenover hen stond. Twee bewakers met afschrikwekkende donkere leren borstschilden over een maliënkolder stonden aan weerszijden van de lage poort in het hek om smekelingen binnen te laten met documenten die geïnspecteerd moesten worden of anderen die door Richard of Kahlan naderbij werden gewenkt.

Aan weerszijden binnen het hek stonden de slagorden opgesteld van paleisfunctionarissen in witte of lichtblau-

we gewaden. Zij behandelden uiteenlopende zaken in het Volkspaleis en zelfs in heel D'Hara. Ze schenen dol te zijn op kleinigheden. Vaak wanneer iemand voor Richard en Kahlan was verschenen om zijn zaak uiteen te zetten, een technisch verzoek te doen of advies te vragen, werd hij naar een van de diverse functionarissen verwezen die de bijzonderheden van de aangelegenheid kon afhandelen.

Een aantal van de mensen die in de lange rij smekelingen stonden te wachten waren vertegenwoordigers van verre gebiedsdelen, gewoonlijk gekleed in ceremoniële gewaden, die niet met een verzoek waren gekomen maar enkel om trouw te zweren aan het pas opgerichte D'Haraanse Rijk. Ze wilden er allemaal op hun best uitzien op de banketten die voor een later tijdstip gepland stonden. De vrede liet de wielen van de handel soepel draaien. De handel met het hele rijk ging makkelijker als je er een bereidwillig en coöperatief onderdeel van uitmaakte.

De man in het gewaad met het goudborduursel toonde geen emotie terwijl hij wachtte op Richards formele overgave.

'Wat zijn de voorgestelde voorwaarden?' vroeg Richard uit nieuwsgierigheid. Hij verwachtte een diplomatiek voorstel dat veel minder dreigend bleek te zijn en dat duidelijk maakte wat de ware reden was voor zo'n eigenaardige eis.

'Er zijn geen voorwaarden. De overgave dient onvoorwaardelijk te zijn.'

Richard trok een wenkbrauw op. Dat klonk niet als een diplomatieke onderhandeling.

Hij ging meer rechtop zitten. ‘Hoe heet u?’

De man knipperde met zijn ogen, alsof de vraag onverwacht en volkomen irrelevant was. Om de een of andere reden kostte het hem moeite om Richard direct aan te kijken. Hij wendde zo vaak mogelijk zijn blik af.

‘Mijn naam heeft hier niets mee te maken en is niet van belang voor de zaak die hier aan de orde is,’ zei hij, een opmerking die de verbijsterde blik op zijn gezicht nog bevestigde.

‘Belangrijk of niet, ik wil graag weten hoe u heet.’

Lange armbanden bungelden aan de dikke polsen van de man toen hij zijn vlezige handen spreidde. Hij liet zijn blik afwezig naar links en naar rechts glijden, alsof hij niet wist hoe hij op het onverwachte verzoek moest reageren. ‘Ik ben hier alleen met instructies om namens mijn weldoenster uw overgave te aanvaarden.’

‘Wie is die weldoenster?’

‘De godin.’

Richard was van zijn stuk gebracht. Hij kende godinnen alleen uit mythen en legenden. Hij dacht niet dat godinnen in die verhalen ooit professionele diplomaten inhuurden.

‘We zijn hier bijeen om ons bezig te houden met de kwesties van de mensen die voor ons verschijnen. Die

“godin” is er niet. U bent er wel.’ Richards geduld begon op te raken. ‘Zeg me hoe u heet.’

De man aarzelde, terwijl hij Richards blik meed. Hij pakte een lange sliert grijze haren die voor zijn donkere ogen waren gevallen en legde hem terug over zijn kale kruin. Hij likte aan zijn vinger en streek over de sliert om de haren op hun plaats te plakken.

‘Als het helpt om ervoor te zorgen dat u aan de eis van de godin voldoet: mijn naam is Nolodondri, maar men noemt mij Nolo.’

‘Vertelt u eens, Nolo, waarom is die godin niet persoonlijk gekomen om de overgave van het D’Haraanse Rijk te verlangen?’

De man stak zijn pas gelikte vinger op om hem te corrigeren. ‘Niet uw rijk, Meester Rahl, uw wéreld. En het is geen verzoek. Het is een bevel.’

‘Aha. Mijn wereld. Ik neem mijn woorden terug. En het is een bevel, geen verzoek. Waarvan akte.’ Richard zwaaide met zijn hand. ‘Dus u vereert die godin?’

Nolo trok zijn wenkbrauwen even op. ‘Nee, niet echt.’

‘Wat bedoelt u daarmee?’

‘Zou de hemel de verering verwachten van de mieren beneden op de grond?’

‘Nou, waarom zou die godin een mier haar bevelen laten uitvoeren en niet zelf komen om zo’n enorm belangrijke eis te stellen?’

Nolo neeg zijn hoofd iets. ‘De godin houdt zich niet bezig met onbeduidende taken zoals de overgave van werelden, daarom heeft ze mij opgedragen om hiernaartoe te gaan en te zorgen dat aan haar wensen wordt voldaan.’

Vanuit zijn ooghoek zag Richard Kahlans aura donkerder worden.

‘U zegt dat dit haar “bevel” was? Dat ik mijn wereld moet afstaan?’

Nolo boog zijn hoofd nog dieper, alsof Richard traag van begrip was.

‘Ja, natuurlijk. Ik dacht dat ik dat duidelijk had gemaakt.’

Cassia’s witte leer kraakte toen ze zich achter Richards rechterschouder voorover boog om iets tegen hem te fluisteren. ‘Alstublieft, Meester Rahl,’ zei ze, terwijl ze haar blonde vlecht over haar schouder naar voren trok alsof ze zichzelf aan de riem hield, ‘ik smeed u. Laat me hem afmaken.’

Berdine, ook in wit leer gehuld, boog zich naast Cassia eveneens naar voren. ‘Meester Rahl, u hebt me hier een eeuwigheid achtergelaten, zonder dat ik u kon beschermen. Ik vind dat ik het verdien om hem te doden.’

‘Misschien kunnen we dat later beslissen,’ zei Richard met een flauw lachje. ‘Laat het voorlopig maar aan mij over.’

De twee vrouwen rolden met hun ogen en gingen recht-

op staan, maar ze lieten allebei hun Agiel los, die aan een dunne gouden ketting aan hun pols hing, zodat ze hun wapen altijd paraat hadden.